

A photograph of the interior of a grand, ornate church. The view is from the altar area looking down the nave. The ceiling is a complex, vaulted structure with intricate gold leaf decorations and frescoes. The walls are also highly decorated with gold leaf and religious art. In the foreground, the altar is covered with a white lace cloth. Several tall, ornate brass candlesticks with blue candles are positioned on the altar. A large, ornate cross is visible in the background, centered on the altar.

Harhautus

Giancarlo Cosiddetto

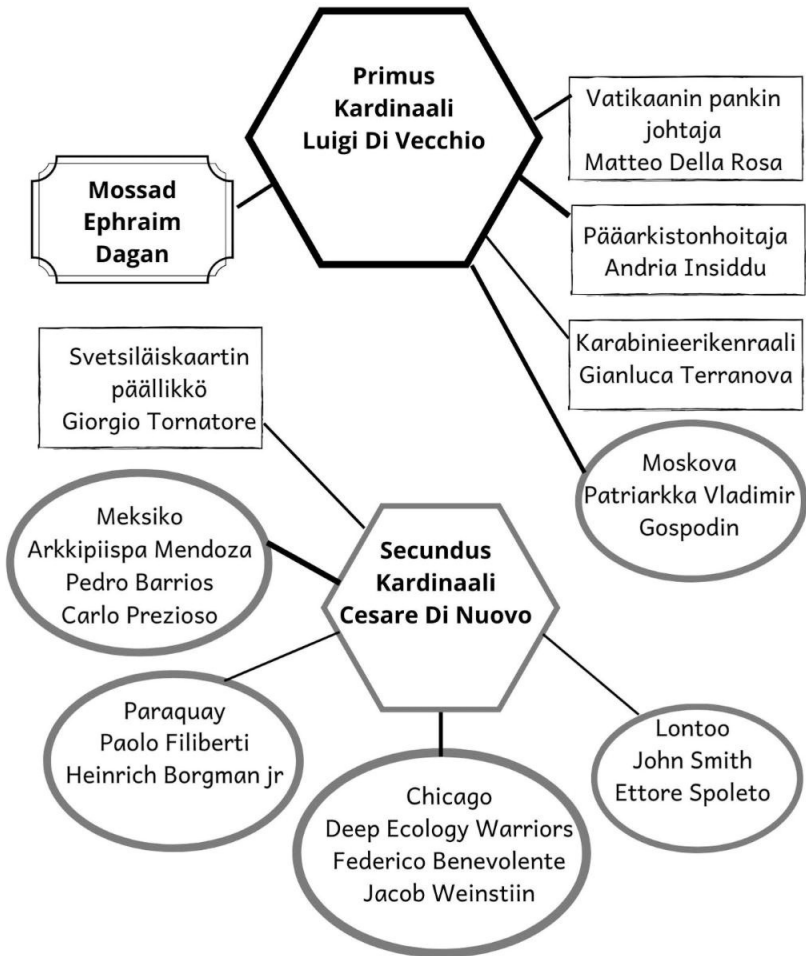
HARHAUTUS

Giancarlo Cosiddetto
HARHAUTUS

© 2020 Giancarlo Cosiddetto

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-802-306-7

Operatio Grande Potesta

Luku 1 Luigi Di Vecchio

Kardinaali Luigi Di Vecchio havahtui horroksesta. Hän oli kuulevinaan jonkin äänen. Hän kuunteli, mutta mitään ei kuulunut. Tuliko ääni viereisestä huoneesta? Vai ehkä eteishallista? Hän terästi kuuloaan. Kaikkialla oli kuitenkin aivan hiljaista, ja hän vaipui uudelleen ihanaan nirvanaan.

Vallattomat mielikuvat alkoivat kieppua hänen päässään. Ajatukset tulivat ja menivät; vailla minkäänlaista rationaalista järjestystä ne seurasivat vilkkaina toisiaan, ja hänestä tuntui kuin hän katselisi vierestä ajatuksiaan. Hän irtaantui ajasta ja paikasta ja matkasi mielessään maailmojen ääriin ja niiden yli.

Ajatusten lipuessa omia teitään Luigi Di Vecchio vaelsi menneeseen yli 70 vuoden päähän. Muistoissaan hän oli jälleen pieni poika Pistoiasa, viehättävässä keskiaikaisessa kaupunkissa muutaman kymmenen kilometrin päässä Firenzestä. Hän muisteli lapsuuttaan, kotiympäristöään ja isovanhempia, jotka olivat hänet kasvattaneet. Erityisesti isoäiti, Nonna Mariagrazia, oli vaikuttanut häneen suuresti. Isoäiti oli hänen isänsä äiti ja jatkuvasti painotti Luigille sitä, että Luigi oli jaloa syntyperää ja merkittävää sukua, olihan hän suoraan alenevassa polvessa de Medici. Hänen esi-isänsä muutaman sukupolven takaa oli itse Giovanni di Lorenzo de Medici, joka tullessaan paaviksi otti nimen Leo X. Leo X:n isä oli Firenzen ehkä loistavin johtaja Lorenzo de Medici eli Lorenzo Il Magnifico.

Pieni Luigi oli kuunnellut ihmetyksestä pää pyörällä, kun isoäiti oli kertoillut hänelle tarinoita korkea-arvoisista esi-isistä, ennen kaikkea Lorenzo Il Magnificosta. Juuri nämä isoäidin tarinat saivat iskostettua Luigiin kunnianhimon tulla vielä jonakin päivänä yhtä suureksi kuin hänen arvostettu esi-isänsä Lorenzo oli ollut. Vuosien kuluessa hänen sisällään kasvoi palava halu päästä paaviksi, kuten hänen esi-isänsä oli ollut.

Isoäiti Nonna Mariagrazia oli kotoisin Tarantosta, Italian niemimaan saappaanpohjasta. Hän oli joutunut lähtemään kodistaan nuorena tyttönä, ja hänet oli lähetetty palvelustytöksi Di Vecchion isoisän palvelukseen Pistoiaan. Nonna Mariagrazia poikkesi ulkonäöltään selvästi muista apulialaisista neidoista. Hän oli vaaleaihoinen ja sinisilmäinen, myös tavanomaista kookkaampi, vaikka olikin hoikka.

Ulkonäön perustella vaikutti luultavalta, että normanni Bohemund oli antanut geeniperimäänsä myös Mariagrazian sukuun. Bohemund oli Taranton ruhtinas 1000-luvun lopulla ja myöhemmin Antiokian ruhtinas, hän oli normanni Robert Guiscardin vanhin poika ja kuului Hautevillen sukuun. Hän oli elinvoimainen ja naisten mieleen oleva pohjoisen mies, ja siksi tuli jättäneeksi runsaan geeniperimän Apuliaan ja Taranton seudulle. Mariagrazia oli tästä hyvä esimerkki. Samasta geenijatkumosta oli saanut osansa myös Luigi Di Vecchio. Hänelläkin oli - Italiassa melko poikkeukselliset - siniset silmät. Ne olivat hätkähdyttävän kauniit, turkoosiin vivahtavan siniset; jotkut pitivät niitä poikkeuksellisuutensa vuoksi jopa maagisina.

Harhailevat ajatukset tempaisivat Luigi di Vecchion mukanaan, ja hän näki itsensä Biafrassa 1960-luvun lopussa. Biafran itsenäistyminen oli ollut hänelle suurenmoinen kokemus. Syntyi afrikkalainen uusi valtio, ja se syntyi aidosti kansalaisten oman toiminnan pohjalta. Hän muisteli, kuinka hän oli itse ollut edistämässä itsenäistymistä ja kuinka Vatikaani oli tukenut biafralaisten pyrkimyksiä päästä eroon Nigeriasta. Vaikka olisihan jo silloin pitänyt oivaltaa, että brittien tuki Nigerian keskusvallalle oli niin vahva, että itsenäistyminen ja eroaminen Nigeriasta oli vain haavekuva.

Risteilevät muistikuvat eivät antaneet rauhaa. Di Vecchion mieli ajelehti edestakaisin, ja hän takertui ajatukseen siitä,

kuinka hänen suuri ongelmansa kirkonmiehenä oli ollut hänen voimakas seksuaaliviettinsä.

Sen hillitseminen oli vaatinut työtä ja tuskaa. Edes rukoileminen ei ollut auttanut eikä meditaatio, vaan vietti oli kiusannut häntä koko hänen elämänsä ajan. Vieläpä näin vanhana miehenäkin se oli vaatimassa veroaan.

Onneksi hän ei ole ollut yksin tämän vietin kanssa. Di Vecchio muisti lukeneensa Vasarin taiteilijaelämäkerrasta, että eräs renessanssiajan kuuluisista taiteilijoista, Fra Filippo Lippi, oli myös ollut viettiensä orja, ja silti luonut uran merkittävänä renessanssitaiteilijana.

Vasarin kertoman mukaan Fra Filippo Lippi oli 8-vuotiaana mennyt, tai pikemminkin joutunut, luostariin tullakseen munkiksi. Kun hänen poikkeukselliset taiteelliset lahjansa huomattiin, hän lähti luostarista ja luopui munkin kaavusta 17-vuotiaana. Hän joutui maurien vangiksi, oli heidän vankinaan puoli-toista vuotta mutta vapautui loistavan lahjakkuutensa ansiosta. Hän oli niin naisiin menevä, että nähdessään kauniin naisen hän olisi luopunut vaikka koko omaisuudestaan saadakseen kaunotaren omakseen. Kerran hänen maalatessaan Cosimo de Medicille tämä oli joutunut sulkemaan hänet taloonsa estääkseen häntä lähtemästä omille teilleen kuluttamaan aikaa lihallisissa nautinnoissa. Fra Lippi kesti talossa lukkojen takana kaksi päivää. Kahden päivän jälkeen hän kiihkossaan leikkeli lakanat suikaleiksi, laskeutui niistä punomansa köyden avulla talosta ja lähti etsimään maallisia riemuja.

”Näin toimi arvostettu taiteilija 1400-luvun Firenzessä”, Di Vecchio mietti. Itse hän ei sentään koskaan ollut laskeutunut lakanan avulla ikkunasta mennäkseen naisten luokse, joten ehkä hän ei aivan pahimmasta päästä vielä ollut.

”Filippo Lippi olikin taiteilija ja hän oli luopunut kirkon tiestä, joten tässä mielessä hän oli eri asemassa kuin minä.”

Ajatukset jäivät kiertämään kehää lihan nautintoihin, ja hänen mieleensä muistui toinen esimerkki miehestä, joka myös oli ollut kovin naisiinmenevä. Tämä oli leontinoinen Gorgias, puhetaidon opettaja, joka eli hyvin pitkän elämän.

Kun Gorgiakselta 106 vuoden iässä kysyttiin, miksi hän halusi viipyä niin pitkään ihmisten parissa, hän vastasi: ”Koska minulla ei ole mitään syytä moittia vanhuuttani”. Gorgias nautti kaikista elämän iloista kuin nuorukaiset konsanaan. Naisia hän ei ollut koskaan voinut eikä halunnutkaan katsella himoitsematta heitä.

Unikuvat palauttivat Di Vecchion Pistoiaan. Hän mietti omaa koulutietään ja sodanjälkeisen Italian suuria ongelmia, joita lapsetkin joutuivat kohtaamaan. Riipaisevana hän muisti puutteen ja köyhyyden sekä suuren eriarvoisuuden, joka silloin vallitsi.

Vuosien kuluessa Luigi di Vecchio pistäytyi usein Pistoiaassa katselemassa kotikontujaan. Eräs syy käynteihin oli Cattedrale di San Zenossa oleva satumaisen kaunis Pyhän Jaakobin hopea-alttari, varhaisrenessanssin uskomaton mestaristyö. Alttarin edessä rukouileminen tuntui alati antavan hänelle uutta voimaa ja rauhoittavan hänen levotonta mieltään. Lapsuusvuosina isoäiti oli tuonut hänet lähes päivittäin kirkkoon ja sanonut: ”Katso, mitä tämän tehneet ovat saaneet aikaan taiteessa. Pidä huolta, että sinä saavutat yhtä hienoja tuloksia henkisesti ja hengellisesti kirkon palveluksessa.”

Yhtäkkiä Di Vecchion mieleen tulvahti muistikuvia hänen lapsuus- ja nuoruusajan ystävistään. Hänen parhaat ystävänsä olivat nimeltään Giancarlo ja Matteo. Silloin, poikina Pistoiaassa, he kolme olivat aina yhdessä ja vetivät yhtä köyttä kaikessa, niin hyvässä kuin pahanteoissakin. Monien muiden tavoin Giancarlo ja Matteo lähtivät Amerikkaan nuorina miehinä, eikä hän ollut kuullut heistä mitään sen jälkeen.

Hänen ystävänsä pyytämällä pyysivät ja kerjäsivät häntä lähtemään mukaan. Di Vecchio ei lähtenyt, koska hänellä oli päähänpintymä. Hän halusi paaviksi. Hän vannoi liittyvänsä kirkon palvelukseen. Sen hän myös teki, ja 18-vuotiaana sulkeutui kapusiiniluostariin ensin noviisiksi ja myöhemmin munkiksi.

Niin ystäväysten tiet erosivat. Mielellään Di Vecchio pohti toisinaan sitä, mitenköhän elämä olisi mennyt, jos hän olisi lähtenyt Giancarlon ja Matteon mukana Amerikkaan. Tähän hän ei edes kuvitellut saavansa vastausta.

Samassa Luigi di Vecchio hätkähti rajusti. Hänen eteensä materialisoitui mieshahmo, sangen vaikuttava ja jopa jumalallisesti vaikuttava. Di Vecchiosta tuntui, että hän pystyisi suorastaan koskettamaan hahmoa ja tuntemaan käsillään lihaa ja luuta olevan miehen. Ilmestys avasi suunsa ja yritti sanoa jotakin. Di Vecchio ei saanut selvää, mitä. Ihme kyllä hän ei tuntenut lainkaan pelkoa; hahmon vaikuttavuus pikemminkin rauhoitti häntä.

Di Vecchio oli juuri kysymässä, kuka hahmo oli ja mitä tämä hänestä halusi, kun kaikeksi yllätykseksi hahmo avasi suunsa ja sanoi selvällä italian kielellä: ”Hyvä, että olet hereillä ja näet minut. Kuuletko mitä sanon?”

Hämmentyneenä Di Vecchio nyökkäsi ja kysyi epävarmasti: ”Kuka olet ja mitä haluat?”

”Olen arkkienkeli Gabriel. Minulla on sinulle tärkeä viesti kaikkein Korkeimmalta.”

Kirkonmiehenä Di Vecchio oli tietysti lukenut Raamattunsa, jossa enkelien ilmestyminen sanansaattajana esiintyi useissa yhteyksissä. Ei Di Vecchio ollut aina uskonut niiden todellisuuteen. Nyt hän alkoi jopa luottaa siihen, että ilmestykset olivatkin olleet aitoja.

”Kuuntele, Luigi Di Vecchio. Sinut on valittu suorittamaan tärkeä tehtävä.”

Di Vecchio odotti hämillään, kunnes Gabriel jatkoi.

”Sinun työsi on saattaa Pyhä Kirkko jälleen oikealle uralle. Nykyinen jo pitkään jatkunut, tuhon tietä kulkeva suuntaus on saatava käännettyä. Liian suuret vapaudet on saatava kitkettyä juurineen. Pyhän kirkon on jälleen aidosti toteutettava Jumalan sanaa. Tähän tehtävään olemme valinneet sinut. Sinä tulet saamaan kaiken tukemme voidaksesi toteuttaa tämän muutoksen.”

Viesti sai Di Vecchion valpastumaan.

”Tulet saamaan kaiken mahdollisen avun, mitä ikinä tarvitset toteuttaaksesi operaatiosi ja saattaaksesi Pyhän kirkon jälleen oikealle tielle. Merkiksi tuestamme annamme sinulle uuden Labarumin. Aikanaan annoimme Labarumin myös Konstantinus Suurelle, kun hän tarvitsi apua varmistaakseen kristinuskon juurtumisen hallitsemaansa Rooman valtakuntaan. Sen avulla hän pystyi sekä voittamaan vastustajansa että turvaamaan kristinuskon aseman maallisessa valtakunnassaan. Kun yhdistät Labarumin Taivaan ja Maan Valtiaiden vaakunaan, saat voittamattoman lipun, jonka nimissä voitat kaikki taistelusi, sekä hengelliset, henkiset että fyysiset.”

Häikäisevä kirkas valo alkoi loistaa Gabrielin takana. Valon keskellä kimmelsi hehkuvan valoisana ja kirkkaana pitkä peitsi, samankaltainen kuin sveitsiläiskaartilaisten mutta paljon pitempi. Yläosassa kärjessä oli pieni, vain muutaman kymmenen sentin mittainen Kristus-patsas, ulkonäöltään aivan kuten Michelangelon nuoruusvuosinaan veistämä iso puinen krusifiksi, jonka Di Vecchio muisti nähneensä Firenzessä, Santo Spiriton kirkossa. Edempänä lähellä peitsen kärkeä oli viiri, jossa erottui Taivaan ja Maan Valtiaiden tunnus; vaaleansinisellä pohjalla kultaiset kirjaimet alfa ja omega. Nämä kirjaimet osoittivat, että Jeesus oli ensimmäinen ja viimeinen, iankaikkinen Kristus, alku ja loppu. Vaikuttavin oli kuitenkin peitsen kärki, jossa ei ollut kruunua kuten Konstantinuksen labarumissa vaan paavin tiara, joka säihkyi tuhansia eri sävyjä jalokivineen.

Peitsen yläpuolelle piirtyi kirkasvaloinen teksti, jossa luki tulisin kirjaimin:

'In hoc signo vinces'. Tässä merkissä voitat.

Labarumin nähdessään Luigi Di Vecchio tunsu suurta varmuutta tulevaisuudestaan. Hän muisti nuorena lukemansa tarinat Konstantinus Suuren labarumista ja sen merkityksestä Konstantinuksen voitoille ja keisarin kääntymykselle kristityksi 300-luvun alkupuolella.

Hän tiesi nyt, että tulee voittamaan ja saavuttamaan tavoitteensa, sillä hänellä oli mukanaan korkeimman voiman tuki ja ohjaus. Hän muisti, että ilman Konstantinusta kristinuskosta ei ehkä olisikaan tullut valtauskontoa Rooman valtakunnassa, sillä muillakin uskonnoilla oli vankat kannattajakuntansa. Varsinkin sotilaat olivat olleet erittäin kiinnostuneita mithralaisuudesta. Di Vecchiolla välähti: ”Entä, jos mithralaisuus olisikin voittanut ja minä olisin nyt yksi Mithran ylipapeista?”

Viestinsä kerrottuaan Gabriel haihtui pois. Di Vecchio havahtui hereille kuin olisi ollut unessa. Gabrielin käynti tuntui kovin todelliselta. Oliko hän vain uneksinut? Vai oliko hänelle sitenkin ilmestynyt arkkienkeli Gabriel? Hän ei ollut enää niin varma.

Koko sydämeästään hän halusi uskoa, että Gabriel oli ilmestynyt hänelle ja luvannut hänelle pyhän tuen. Hän halusi uskoa sitä hartaasti, koska myös hän itse halusi toteuttaa arkkienkeli Gabrielin toivoman kirkon puhdistautumisen ja kirkon oikeaan suuntaan kääntämisen. Nyt hän tunsu sen pyhäksi velvollisuudekseen, koska hänellä oli korkeamman voiman tuki. Olihan hän jo ennen Gabrielin ilmestymistä aloittanut oman puhdistusotansa pyhän kirkon puolesta.

Operaatio Grande Potesta valtasi Di Vecchion ajatukset. Se oli hänen rakas suunnitelmansa, suuri sotaretki pyhän kirkon puhdistamiseksi.

Hän ajatteli operaatiota suurena ristiretkenä, ei islaminuskoa vastaan tällä kertaa, vaan kirkon sisäistä mädännäisyyttä vastaan, tai näin hän ainakin perusteli sitä itselleen. Hän toisteli mielessään, että halusi vain parasta kirkolle. Hän halusi palata kirkon alkujuurille puhdistaakseen sen kaikesta pahuudesta, johon se oli sitoutunut luopumalla Raamatun pyhistä ohjeista. Lisäksi hän halusi varmistaa Pyhän kirkon mahdin yhdistämällä hengellisen kirkon ja Valtiaiden maallisen vallankäytön samaan käteen tai ainakin saman tahdon alle.

Uusi suunta ja paluu entiseen kulta-aikaan voitiin varmistaa vain siten, että Pyhälle istuimelle nousee luotettava ja oikeaan asiaan uskova paavi. Tämä tavoite oli varmistettava. Sen vuoksi Luigi Di Vecchion mielestä oli välttämätöntä, että paaviksi oli jälleen saatava joku sukujuuriltaan de Medici. Vaihtoehtoja oli siis kaksi: joko hän itse tai Lorenzo Pontedoro.

Hän itse oli kohta jo 80-vuotias ja piti itseään liian vanhana.

Jäljelle jäi vain yksi vaihtoehto. Oli olemassa vain yksi ja ainoa de Medici hänen lisäksi: Lorenzo Pontedoro - kardinaali, eräs kuurian jäsenistä, ja ikänsäkin puolesta sopiva paavin tehtävään ja kykenevä hoitamaan sitä pitkäaikaisesti, kuten olivat toimineet sekä Pyhä Pietari että pyhimykseksi julistettu Johannes Paavali II. Vain Lorenzo olisi kykenevä ja Di Vecchion ajattelun mukaan ainoa vaihtoehto ottamaan Paavin tiaran vastaan.

Lorenzo toimi tärkeässä tehtävässä paavin kuuriassa eli Pyhän istuimen keskushallinnossa. Hän oli yksi uskonopin kongregaation jäsenistä ja tämän kongregaation jäsenenä hänellä oli merkittävä asema kuuriassa, huolimatta siitä, että oli kardinaaliksi nuorehko, neljänkymmenen ja viidenkymmenen ikävuoden puolivälissä.

Kukaan muu ei tiennyt, että Lorenzon suonissa virtasi de Medicin verta. Se ei merkinnyt mitään, Di Vecchiolle riitti, että hän itse sen tiesi. Lorenzo Pontedoro oli hänen poikansa.

Luku 2 Lorenzo Pontedoro

Milanon tuomiokirkko sijaitsee keskellä Milanoa Piazza di Duomolla, joka on aina ollut kaupungin keskus. Jo 400-luvulla rakennettiin samalle aukiolle Pyhän Ambrosiuksen Uusi Basilika. Sen vaurioiduttua tulipalossa vuonna 1075 aloitettiin nykyisen Duomon rakennustyöt. Satojen vuosien uurastuksen jälkeen katedraali lopulta valmistui, ja siitä tuli Euroopan toiseksi suurin. Se on mahtava, uljas ja upea, 157 metriä pitkä, sen sisään mahtuu 40000 henkeä, siinä on 135 tornia ja 3500 patsasta, ja sen 146 maalattua lasi-ikkunaa ovat maailman suurimmat. Ylhäällä huijulla kirkkoa ja koko Milanon kaupunkia suojelee Madonna-patsas.

Arkkipiispan toimisto sijaitsi kauniin Duomon viereisessä korttelissa. Tänne Padre Luigi saapui sateisena lokakuun päivänä vuonna 1971. Biafrasta palaamisen jälkeen hän oli työskennellyt ensin muutaman vuoden Roomassa kuurian palveluksessa, kunnes varsin yllättäen hänet oli nimitetty Milanon arkkipiispan henkilökohtaiseksi sihteeriksi. Tämä oli tärkeä tehtävä nuorelle kirkonmiehelle. Di Vecchio oli itsekin yllättynyt nopeasta nousustaan noinkin korkeaan asemaan. Hänellä ei ollut aavistustakaan, että päätöksessä oli sormensa pelissä Taivaan ja Maan Valtiaiden ylimmällä johtajalla eli Primuksella, joka oli pannut merkille Di Vecchion potentiaalin sekä kirkon että ennen kaikkea Valtiaiden palveluksessa.

Arkkipiispa otti Padre Luigin lämpimästi vastaan ja kertoi hänelle omat odotuksensa henkilökohtaisen sihteerin tehtävien hoitamisesta. Lempeä olemus ja arkkipiispasta henkivä sielunrauha lämmittivät Di Vecchion sydäntä, ja hän toivoi, että niistä riittäisi hänellekin pieni osanen. Arkkipiispa oli selvästi rauhassa sekä taivaallisen että maallisen vallan kanssa.

Di Vecchio paneutui kaikkiin tehtäviinsä kunnianhimoisesti. Arkkipiispa oli tyytyväinen sihteeriinsä ja antoi aikojen kuluessa Padre Luigille myös monia uskontoon liittyviä tehtäviä. Hänet nimettiin Viscontin herttuan tyttären opettajaksi, rippi-isäksi ja puhtasoppisuuden valvojaksi. Tehtävä oli vaativa ja kiinnostava, ja sen olisi mielellään halunnut jokainen pappi arkkipiispan kansliasta, sillä Visconteilla oli edelleen tärkeä asema milanolaisessa maailmassa vaikkakaan aatelisarvot eivät enää merkinneet samaa kuin menneinä vuosisatoina. Lisäksi herttuan tytär oli erittäin tavoiteltua seuraa sekä asemansa että juuri kukkaan puhjenneen kauneutensa vuoksi.

Nuori herttuatar koki tarvitsevansa hengellistä johdatusta, opetusta ja rippi-isänsä tukea, ja Padre Luigista tuli usein nähty vieras Viscontien suuressa kartanossa maaseudulla hieman Milanon ulkopuolella. Lisäksi se tarkoitti sitä, että nuori herttuatar ja Padre Luigi viettivät pitkiä aikoja aivan kahdestaan ja vieläpä usein herttuattaren yksityisissä huoneissa.

Rippi-isän ja rippilapsen väliset keskustelut olivat kahdenkeskisiä ja käsittelivät kaikkia ihmistä kiehtovia aiheita, myös arkoina pidettyjä asioita kuten sukupuolielämää - olihan herttuatar nuori ja energinen nainen, juuri kahdeksantoista vuotta täyttänyt, ja ehtinyt jo saada osakseen liehittelyä. Herttuatar sanoi kaipaavansa sukupuolielämän nautintoja, joista hänen sisäkönsä oli laveasti kertonut. Sisäkkö oli sanonut, että rakasteleminen oli taivaallisinta mitä kuvitella saattoi. Herttuatarkin halusi tietää, milloin saisi aloittaa seksuaalisuutensa käyttämisen.

Rippi-isä vastasi: ”Tyttäreni, sinun täytyy vain kestää tämä koettelemus, sillä sukupuolielämä kuuluu avioliittoon ja vain siihen. Saat kyllä voimaa sen kestämiseen, jos rukoilet riittävästi ja harjoitat hartautta.”

Kardinaali Luigi Di Vecchio haluaa ryöstää
Vatikaanin Salaisimmassa arkistossa olevat
asiakirjat varmistaakseen oman poikansa
valinnan seuraavaksi paaviksi.

Toteuttaakseen unelmansa hän tarvitsee mahtavia
liittolaisia ja houkuttelee mukaan juoneen mm.
Mossadin, MI6:n, uusnatsit ja Venäjän.

Onnistuuko kardinaali suuren
operaationsa toteuttamisessa?
Kuka lopulta harhauttaa ja ketä?

